
17. Kn. Pabrėža,

zokoniukas Kretingoje, paliko neatspausdintus lietuviszkus vardus augmeniu ir visokiu ligu; taip-gi paliko rankrasztyje raszta „Perkratymas sąžinės“, isz kuriu isztraukas

apgarsino vyskupas Valančiauskas 1849 m. Priegtam kn. Pabrėža raszinėjo ir dainas, kuriu viena, dėl paskonėjimo budo jo raszymo, czion perspaudiname, pagal „Vienybę Lietuvininku“, kurios Nr. 5, 1890 m. patilpusi yra „Pypkelė“:

Nér man didybės, didžiu vyresnybės,
Kuriems veltvilai teisin ju smarkybes,
Nér man ponystės ir tūmi nėkinu:
Asz savyj linksmus pypkelę kurinu.

Sąžinė gryna nėkad nenulusta,
Nebijos ana kad perkunas kišta.
Nebijaus nėko tabokaitį trindams,
Stoviu sav drąsiai, pypkelę kurindams.

Anas žmogžudys, kursai szvietą spaudo,
Dreba girdėdams, kad perkunai szaudo,
Asz žaibams mėtant pats savę stiprinu
Ir pypkę antrą prikimszės kurinu.

Tam asz neskaugiu pavadžiaus geriausio,
Kurs žiamo tūmo rand laimę augszcziausia.
Łai sav garsinas, asz tūmi nėkinu,
Žiamai stovėdams pypkelę kurinu.

Nér man ludnumo, nežinau, kas gėda,
Dėkavodamas, Vieszpats kad taip rėdo;
Jei man kas užmet, kad tiesą bjaurinu,
Asz jam kloniojūs ir pypkę kurinu.

O dumas regiams ant oro isznykstaš
Padūd man mislį, kad bucziau ne piktas,
Prived man aiszkliai, jog czia gyvendamas,
Turiu daboti, ką rasiu mirdamas.